

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1959-1960.

9 JUNI 1960.

WETSVOORSTEL

houdende wijziging van de samengeordende wet-
ten betreffende de kinderbijslag voor loontrek-
kenden.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE
SOCIALE VOORZORG (1), UITGEBRACHT
DOOR DE HEER POSSON.

DAMES EN HEREN,

Schijnbaar een eenvoudige verbetering en wijziging aan de bestaande wetgeving betreffende de kinderbijslag heeft het wetsvoorstel n° 192 van Mevrouw Fontaine-Borguet, aanleiding gegeven tot een drietal vergaderingen alsmede enkele bijeenkomsten van de voor de gelegenheid opgerichte subcommissie.

De inhoud van het wetsvoorstel.

Wegens de moeilijkheden die talrijke gezinnen bij de uitbesteding van hun kinderen in weldadigheids- of gezondheidsinrichtingen ondervinden om de uitkering van kinderbijslag te bekomen, was het nuttig dat er twee wijzigingen worden gebracht aan de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor de loontrekkenden.

(1) Samenstelling van de Commissie:

Voorzitter: de heer Martel.

A. — Leden: de heer De Paep, Mevr. De Riemaecker-Legot, de heren Duvivier, Kofferschlager, Lavens, Olislaeger, Peeters (Lode), Pêtre, Posson, Van den Daele, Verhamme, Wirix. — Deconinck, Dedoyard, De Keuleneir, Deruelles, Mevr. Fontaine-Borguet, de heren Hicquet, Major, Namèche, Van Acker (A.). — D'haeseleer, Martens.

B. — Plaatsvervangers: de heren Debucquoy, Delhache, Eeckman, Tanghe, Vandenhende, Verbaanderd. — Brouhon, Castel, Mevr. Copée-Gerbinet, de heren Demets, Leburton. — Cornet.

Zie:

192 (1958-1959):

— N° 1: Wetsvoorstel.

— N° 2 tot 4: Amendementen.

Chambre des Représentants

SESSION 1959-1960.

9 JUIN 1960.

PROPOSITION DE LOI

portant modification aux lois coordonnées rela-
tives aux allocations familiales pour travailleurs
salariés.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DE LA PREVOYANCE SOCIALE (1)

PAR M. POSSON.

MESDAMES, MESSIEURS,

Votre Commission a consacré trois réunions et la sous-commission, spécialement créée à cet effet, plusieurs autres à l'examen de la proposition de loi n° 192 de Mme Fontaine-Borguet tendant à modifier la législation actuelle relative aux allocations familiales, en vue d'y apporter certaines améliorations.

Objet du projet de loi.

En raison des difficultés rencontrées par de nombreuses familles, en cas de placement de leurs enfants dans des institutions de bienfaisance ou de santé, pour obtenir le paiement des allocations familiales, il a paru utile d'apporter deux modifications aux lois coordonnées relatives aux allocations familiales pour travailleurs salariés.

(1) Composition de la Commission:

Président: M. Martel.

A. — Membres: M. De Paep, Mme De Riemaecker-Legot, MM. Duvivier, Kofferschlager, Lavens, Olislaeger, Peeters (Lode), Pêtre, Posson, Van den Daele, Verhamme, Wirix. — Deconinck, Dedoyard, De Keuleneir, Deruelles, Mme Fontaine-Borguet, MM. Hicquet, Major, Namèche, Van Acker (A.). — D'haeseleer, Martens.

B. — Suppléants: MM. Debucquoy, Delhache, Eeckman, Tanghe, Vandenhende, Verbaanderd. — Brouhon, Castel, Mme Copée-Gerbinet, MM. Demets, Leburton. — Cornet.

Voir:

192 (1958-1959):

— N° 1: Proposition de loi.

— N° 2 à 4: Amendements.

Immers artikel 61 van die wetten luidt : « de kinderen die kosteloos door een weldadigheidsinstelling opgevoed worden, geven geen recht op gezinsvergoedingen. »

Dit gaf aanleiding tot diverse interpretaties zodat sommige gezinnen op ongelijke en onbillijke wijze worden behandeld.

Het lid stelde dus voor artikel 61 weg te laten met als gevolg dat de kinderbijslagen steeds aan de ouders zullen uitgekeerd worden en dat een einde zal gemaakt worden aan de huidige betwistingen omtrent hun rechten, wanneer het kinderen betreft die in een weldadigheidsinstelling zijn ondergebracht. Dan stelt zich echter het probleem van de eventuele vergoeding die de ouders aan de weldadigheidsinstellingen zouden verschuldigd zijn.

Om de eventuele schuldvordering van deze inrichtingen tegenover de ouders te waarborgen, stelt de auteur voor aan artikel 73 van de samengeordende wetten een 3° toe te voegen, waarbij die inrichtingen gemachtigd worden beslag te leggen op een deel van het loon van het in gebreke blijvende gezinshoofd. Zowel de Minister als de ganse Commissie waren te volle met elkaar eens dat artikel 61 zou dienen weggelaten te worden. Allen stemden met het principe in dat de ouders de kinderbijslagen, die tenslotte uitgesteld loon zijn, moeten ontvangen.

Uit het voorstel diende dus bijgevolg de mogelijkheid gebannen dat de weldadigheidsinstellingen eventueel het volledig bedrag van die bijslagen zouden kunnen vorderen. Immers, ook wanneer het kind in dergelijke instelling verblijft, hebben de ouders nog sommige kosten, zoals de kleding, de geneesmiddelen, enz.

Nadat de commissie verschillende mogelijkheden van interpretatie had vooropgesteld werd opdracht gegeven aan een subcommissie een preciese tekst voor te bereiden die dan zou moeten leiden tot een volledig akkoord.

De subcommissie stond onder het Voorzitterschap van de heer Van den Daele en was samengesteld als volgt : Mevr. Fontaine-Borguet, de heren De Coninck, D'haeseleer, Lavens, Namèche en uw verslaggever.

De heer Vandenhende, auteur van een amendement, woonde eveneens de vergadering bij.

In het licht van wat voorafgaat aanvaardde de subcommissie uiteindelijk eenparig het volgende enigszins gewijzigde amendement van de Regering, ter vervanging van de tekst van artikel 2 van het wetsvoorstel en van de vorige amendementen eveneens door de Regering ingediend (stuk 192/2) :

Artikel 73 van de samengeordende wetten op de gezinsvergoedingen wordt aangevuld met een 3° dat als volgt luidt :

« Indien de persoon die het recht heeft op de kinderbijslagen, niet de vergelding betaalt die hij verschuldigd is aan de instelling waar het rechthebbende kind geplaatst werd, ten hoogste naar rato van twee derden van het bedrag van de kinderbijslagen, verschuldigd ten gunste van het kind. »

De subcommissie stemde eveneens in met het amendement van de heer Vandenhende (stuk 192/3), welke tekst als volgt luidt :

« Deze wet heeft uitwerking op 1 maart 1958. »

Hierbij dienen wij in aanmerking te nemen dat er gezinnen zijn, die, op grond van de jongste interpretatie aangenomen door de Commissie van advies inzake controle en geschillen vervat in haar circulaires van begin 1958, tot 40.000 frank à 50.000 frank zouden terugbetalen.

En effet, l'article 61 de ces lois dispose : « N'ouvrent aucun droit aux allocations familiales, les enfants élevés gratuitement dans une institution de bienfaisance ».

Cet article a donné lieu à des interprétations divergentes. Il s'ensuit une inégalité et une inéquité préjudiciables aux familles.

Le membre propose donc de supprimer l'article 61, d'où il résulterait que les allocations familiales seraient toujours versées aux parents. Ainsi il serait mis fin aux contestations actuelles au sujet de leurs droits lorsqu'il s'agit d'enfants placés dans une institution de bienfaisance. Mais alors se pose toutefois le problème de la redevance que les parents seraient tenus de verser aux institutions de bienfaisance.

Afin de garantir une créance éventuelle de ces institutions à l'égard des parents, l'auteur propose d'insérer à l'article 73 des lois coordonnées un 3° autorisant ces institutions à saisir une partie du salaire du chef de ménage en défaut. Le Ministre et tous les membres de la Commission ont été unanimes à supprimer l'article 61. Tous ont approuvé le principe que les parents doivent toucher les allocations familiales, qui sont en somme un salaire différé.

Il importait dès lors d'exclure de la proposition la possibilité pour les institutions de bienfaisance de réclamer éventuellement l'intégralité des allocations familiales. En effet, même lorsque l'enfant est placé dans une telle institution, il reste aux parents d'autres frais, tels l'achat de vêtements, médicaments, etc.

Après que la Commission eut examiné diverses interprétations, une sous-commission fut chargée d'élaborer un texte précis en vue d'arriver à un accord complet.

La sous-commission, présidée par M. Van den Daele, était composée de Mme Fontaine-Borguet, MM. De Coninck, D'haeseleer, Lavens, Namèche et votre rapporteur.

M. Vandenhende, auteur d'un amendement, assista également à la réunion.

Compte tenu de ce qui précède, la sous-commission a approuvé finalement et à l'unanimité l'amendement légèrement modifié du Gouvernement en remplacement du texte de l'article 2 de la proposition de loi et des amendements précédents, également présentés par le Gouvernement (document 192/2) :

L'article 73 des lois coordonnées relatives aux allocations familiales pour travailleurs salariés est complété par un 3° libellé comme suit :

« Si la personne ayant droit aux allocations familiales ne verse pas la redevance qu'elle doit à l'institution où l'enfant bénéficiaire a été placé, à concurrence d'un maximum des deux tiers du montant des allocations dues en faveur de l'enfant. »

La sous-commission a également adopté l'amendement de M. Vandenhende (document 192/3), libellé comme suit :

« La présente loi sortira ses effets à partir du 1er mars 1958. »

A ce sujet, notons qu'il existe des ménages qui ont à rembourser entre 40.000 et 50.000 francs en vertu de la récente interprétation adoptée par la Commission consultative du contrôle et du Contentieux et énoncée dans ses circulaires du début de 1958.

Het betreft hier voor het meerdendeel onvermogene gezinnen.

Anderzijds zijn er gezinnen die schuldeisers zijn, daar zij de uitbetaling van kinderbijslagen vanwege de kassen ontijdig geschorst zagen.

Bij deze gelegenheid nam de subcommissie akte van het feit dat de Regering zou afzien van de terugvorderingen van de — op grond van de circulaire van 1958 — teveel uitgekeerde kinderbijslagen.

Uwe Commissie verheugde zich vooral over het feit dat artikel 61 van de samengeordende wetten werd weggelaten.

De Commissie erkende het principiële recht van de ouders op de kinderbijslagen.

Trouwens artikel 61 bevatte twee onaanvaardbare bepalingen; het spreekt over weldadigheidsinstellingen die in feite niet meer bestaan, omdat de opvoeding van het kind steeds door iemand moet gedragen worden. Voorts schafte dit artikel het recht af op kinderbijslag, hetgeen niet strookt met het beginsel van de wet.

Inderdaad, waar gaat het feitelijk om.

Het geldt abnormale of verlaten kinderen die in een instelling zijn geplaatst. Onder de kinderen kan men drie groepen onderscheiden :

a) degenen die daar geplaatst zijn op kosten van hun ouders : deze hebben dan ontegensprekelijk recht op kinderbijslagen.

b) de kinderen wier onderhoudskosten door de instelling worden gedragen (door bemiddeling van het speciaal onderstandsfonds, het Ministerie van Justitie, enz.) doch wier de ouders, meestal onvermogenen, met hen in contact blijven.

c) de kinderen die verlaten zijn door ouders die niet meer naar hen omkijken, of door ouders die bij vonnis uit de ouders, meestal onvermogenen, met hen in contact gevallen. Wat deze betreft was men in beginsel akkoord dat zij recht hebben op de kinderbijslagen en dat deze kinderbijslagen zouden verleend worden aan de instellingen, die de kinderen ten late hebben, doch een lid vraagt zich af hoe deze uitkering in de praktijk zal kunnen geschieden. Het probleem is hier dus de concrete regeling van de uitkering der kinderbijslagen.

Hetzelfde lid doet opmerken, wat de financiële weerslag van de voorgestelde hervorming betreft, dat bepaalde instellingen, zoals bijvoorbeeld het Speciaal Onderstandsfonds, van één deel van hun lasten zullen ontheven worden.

Hij vraagt zich af of in die omstandigheden, de Staat niet verplicht zou zijn om zijn inspanning in de sector der kinderbijslagen evenredig te verhogen.

Wat betreft de bedoeling van de subcommissie, om een derde van de kinderbijslagen toekomende aan de verlaten kinderen op een spaarboekje vast te leggen tot hun meerderjarigheid, is het lid van oordeel dat deze gedachte, ofschoon prijzenswaardig vanuit een menselijk standpunt, moeilijk te rechtvaardigen is op het gebied van de wetgeving op de kinderbijslagen. Het begrip van het sparen wijkt af van het grondbeginsel van de wet, dat er eerst en vooral op gericht is om het onderhoud van de kinderen ten laste te verzekeren.

De subcommissie was trouwens zelf niet overtuigd van de juridische gegrondheid van dit voorstel en het advies van de commissie voor kinderbijslag van het Ministerie van Sociale Voorzorg is insgelijks ongunstig (zie brief van de heer Minister, in bijlage).

Een lid is van oordeel dat in de tekst van artikel 73, het begrip voorgesteld door de subcommissie, het begrip « instelling » moet aangevuld worden door het begrip « weldadigheidsinstelling ». Hij vraagt verder, wie volgens de door de subcommissie voorgestelde tekst, de vergelding

Dans la plupart des cas il s'agit de ménages indigents.

D'autres ménages sont créanciers, les caisses ayant interrompu brusquement le paiement des allocations familiales.

A cette occasion, la sous-commission a acté que le Gouvernement renoncerait au recouvrement des allocations familiales qui, en vertu des circulaires de 1958, ont été payées en trop.

Votre Commission s'est surtout félicitée de la suppression de l'article 61 des lois coordonnées.

La Commission a reconnu qu'en principe les parents ont droit aux allocations familiales.

L'article 61 contenait d'ailleurs deux dispositions inacceptables : d'une part, il y est question d'institutions de bienfaisance, qui en fait n'existent plus, l'éducation de l'enfant devant toujours être à charge de quelqu'un. D'autre part, cet article supprime le droit aux allocations familiales, ce qui est contraire au principe de la loi.

En effet, de quoi s'agit-il ?

Il s'agit d'enfants anormaux ou abandonnés placés dans une institution. Parmi ces enfants on peut distinguer trois catégories :

a) ceux qui ont été placés aux frais de leurs parents : ces derniers ont alors incontestablement droit aux allocations familiales.

b) les enfants dont les frais d'entretien sont supportés par l'institution (par l'intermédiaire du fonds spécial d'assistance, du Ministère de la Justice, etc.), mais dont les parents, le plus souvent des indigents, restent en contact avec eux.

c) les enfants qui ont été abandonnés par des parents qui ne s'intéressent plus à eux ou par des parents qui par un jugement ont été déchus de leurs droits paternels. Ce sont les cas les plus pénibles. En ce qui concerne ces enfants, on était en principe d'accord qu'ils ont droit aux allocations familiales et que celles-ci seraient versées aux institutions ayant la charge de ces enfants; mais un membre se demande comment les versements pourront se faire dans la pratique. Il s'agit donc de régler, de façon concrète, le paiement des allocations familiales.

Le même membre fait observer au sujet des répercussions financières de la réforme proposée, que certaines institutions, par exemple le fonds spécial d'assistance, seront dispensées en partie de leurs charges.

Il se demande si, dans ces conditions, l'Etat ne devrait pas augmenter dans la même proportion son intervention dans le secteur des allocations familiales.

En ce qui concerne la suggestion de la sous-commission d'immobiliser sur un livret d'épargne un tiers des allocations familiales dues aux enfants abandonnés, jusqu'à leur majorité, le membre estime que cette idée, quoique louable au point de vue humain, est difficilement conciliable avec la législation relative aux allocations familiales. La notion de l'épargne s'écarte du principe fondamental de la loi, qui tend avant tout à assurer l'entretien des enfants à charge.

La sous-commission elle-même doutait d'ailleurs du bien-fondé de cette proposition et l'avis de la Commission des allocations familiales du Ministère de la Prévoyance Sociale est également défavorable (cf. lettre de M. le Ministre, en annexe).

Un membre estime que dans le texte de l'article 73 proposé par la sous-commission, la notion « institution » doit être complétée par les mots « de bienfaisance ». Il demande en outre à qui, d'après le texte proposé par la sous-commission, incombera le paiement de la redevance, et quelle

moet betalen, en welke de incidentie is van deze bepaling op de door andere organismen betaalde dagvergoedingen (Ministerie van Justitie, speciaal onderstandsfonds, enz.). Hij wenst ook zekerheid te hebben dat de twee derden van de kinderbijslagen die mogen afgehouden worden door de instellingen, zullen worden uitbetaald volgens de rang die het kind inneemt.

Ten slotte vraagt hij wie de twee derden in ontvangst zal nemen, de instelling die de bewuste inrichting beheert, of de inrichting zelf.

Het antwoord van de Minister kan als volgt worden samengevat :

1. — De Minister verklaart zich tegenstander van de plaatsing van een derde van de kindervergoeding op een spaarboekje. Hij wijst er nochtans op dat de door de subcommissie voorgestelde oplossing niet van aard is de begroting van de Staat te verlichten.

Het vraagstuk was tot op heden hangend gebleven en de Staat was bij wijze van tegemoetkoming tussen beide gekomen, om de verlaten kinderen te plaatsen. Het wetsvoorstel heeft geen ander doel dan de toestand te regulariseren.

2. — De heer Minister wijst er voorts op, dat het door de subcommissie voorgestelde amendement op artikel 2 van het wetsvoorstel, niet past bij artikel 73 van de samengeordende wetten.

Immers de tekst van artikel 2 van het wetsvoorstel strekt ertoe afhoudingen toe te laten op het bedrag van de kinderbijslag. De voorgestelde wijziging evenals het algemene opzet van artikel 73 van de samengeordende wetten, laten evenwel de kassen niet toe, het bedrag der afhoudingen te storten aan een derde persoon.

Aangezien het doel van het wetsvoorstel klaarblijkelijk de uitbetaling beoogt aan de instelling, wanneer de ouders zich tot de betaling van een vergelding hebben verbonden, meent hij dat deze aangelegenheid dient te worden geregeld door een aanvulling bij artikel 69.

De Minister stelt dan ook de volgende tekst voor :

Artikel 69 van de samengeordende wetten wordt aangevuld met de volgende bepalingen :

« De kinderbijslag verschuldigd ten gunste van een kind dat in een instelling wordt geplaatst, wordt betaald aan de moeder of aan de persoon die het kind grootbrengt. Indien de ouders echter verplicht werden tot het betalen van een vergelding aan de instelling en zij hun verplichtingen niet nakomen, mag de kinderbijslag rechtstreeks aan deze instelling worden gestort, naar rato van het bedrag der verneemde vergelding, met een maximumbedrag van twee derden van de kinderbijslag verschuldigd ten gunste van het kind.

Indien er geen betrekkingen meer zijn tussen het kind en de ouders, wordt de kinderbijslag integraal uitgekeerd aan de instelling. »

3. — Betreffende de kinderen van onwaardige ouders, die naar hun kinderen niet meer omkijken, en van de ouders, die uit de ouderlijke macht zijn ontzet, stelt de Minister voor dat het bedrag van de kinderbijslagen integraal zou uit betaald worden aan de instelling die het kind grootbrengt.

Het staat natuurlijk het departement van Justitie of van Volksgezondheid vrij bij de plaatsing van het kind zekere modaliteiten te voorzien, waarbij de instelling zekere rechten zou vrijwaren in het voordeel van het kind.

sera la répercussion de cette disposition sur les allocations journalières payées par d'autres organismes (Ministère de la Justice, Fonds spécial d'assistance, etc.). Il désire enfin savoir si les deux tiers des allocations familiales, qui pourront être retenus, seront payées par les institutions d'après le rang occupé par l'enfant.

Il demande enfin qui touchera les deux tiers : l'institution qui gère l'établissement en question, ou l'institution elle-même ?

La réponse du Ministre peut se résumer comme suit :

1. — Le Ministre est hostile au placement d'un tiers des allocations familiales sur un livret d'épargne. Il signale toutefois que la solution préconisée par la sous-commission n'est pas de nature à alléger le budget de l'Etat.

Jusqu'à présent, la question était restée en suspens et l'Etat était intervenu dans les frais de placement des enfants abandonnés par l'octroi d'allocations. Le seul objectif de la proposition de loi est de régulariser la situation.

2. — Le Ministre a fait observer en outre que l'amendement proposé par la sous-commission à l'article 2 du projet de loi, ne cadre pas avec l'article 73 des lois coordonnées.

En effet, le texte de l'article 2 de la proposition de loi tend à autoriser des retenues sur le montant des allocations familiales. La modification proposée, de même que l'objet général de l'article 73 des lois coordonnées, ne permettent pas aux caisses de verser le montant des retenues à une tierce personne.

Etant donné que le but visé par la proposition de loi consiste manifestement à permettre le paiement des allocations à l'institution lorsque les parents se sont engagés à payer une redevance, le Ministre estime que la question doit être réglée en complétant l'article 69.

Le Ministre présente dès lors le texte suivant :

L'article 69 des lois coordonnées est complété par les dispositions suivantes :

« Les allocations dues en faveur d'un enfant placé dans une institution sont payées à la mère ou à la personne qui élève l'enfant. Toutefois, si les parents ont dû s'engager à verser une redevance à l'institution et qu'ils ne s'acquittent pas de leurs obligations, les allocations peuvent être versées directement à cette institution à concurrence du montant de ladite redevance, avec maximum des deux tiers des allocations dues en faveur de l'enfant.

S'il n'existe plus de rapports entre l'enfant et les parents, les allocations familiales sont payées intégralement à l'institution. »

3. — En ce qui concerne les enfants de parents indignes qui ne se préoccupent plus de leurs enfants et de parents déchus de la puissance paternelle, le Ministre propose de payer intégralement le montant des allocations familiales à l'institution qui élève l'enfant.

Il va de soi que le département de la Justice ou celui de la Santé Publique peuvent prévoir des modalités en vertu desquelles l'institution sauvegarderait certains droits en faveur de l'enfant.

4. — Wat de terugwerkende kracht betreft vanaf 1 maart 1958 vraagt de Minister niet aan te dringen omdat een dergelijke regeling onoverkomelijke complicaties zou teweegbrengen. Hij wijst erop dat bij ministerieel rondschrijven de terugvorderingen door de kassen van de vergoedingen ten onrechte opgestreken door de ouders van geplaatste kinderen, geschorst werden.

Een lid kan zich niet akkoord verklaren met het verzoek van de Minister. Zo er geen terugwerkende kracht verleend wordt op 1 maart 1958 komt men tot onrechtvaardige toestanden en geeft men een premie aan de compensatiekassen, die de onderrichtingen van de Minister niet hebben nageleefd. Er zijn immers compensatiekassen, die ondanks het ministerieel rondschrijven voortgegaan zijn met vergoedingen uit te betalen aan de ouders van geplaatste kinderen.

Het voorstel van de Minister en de door hem vooropgezette opvattingen gaven aanleiding tot hernieuwde discussies en interpretaties, inzonderheid over het begrip « weldadigheidsinstelling », over de ontlasting van de begrotingen van Justitie en Volksgezondheid, het beheer der kinderbijslagen door de sociale dienst van de parketten, het plaatsen van een derde op een spaarboekje, enz.

Als besluit van de talrijke tussenkomsten der leden van de commissie verklaart de Minister, dat de kinderbijslagen zullen uitbetaald worden aan de instelling zelf, waar het kind geplaatst is, en dus niet bijvoorbeeld aan de Commissie voor Openbare Onderstand of aan het Ministerie van Justitie, die het kind geplaatst hebben en er de onderhoudskosten van dragen.

Trouwens deze instanties zullen zeker niet nalaten bij het opmaken van de overeenkomst betreffende de plaatsing, de uitkering van het geheel of van een deel van de kinderbijslagen aan de instelling, in aanmerking te doen nemen voor het bepalen van de vergelding. De instellingen zullen derhalve weten dat zij eventueel een recht op kinderbijslagen kunnen doen gelden en zich met het oog daarop tot de ouders wenden om ook met dezen een overeenkomst te sluiten in de zin als door het voorstel is bedoeld.

Evenwel, ingeval de betrokkenen hun verplichtingen niet mochten nakomen tegenover de weldadigheidsinstellingen, zullen de Compensatiekassen verzocht worden zich te verlaten op de C. O. O. het Speciaal Bijstandsfonds, enz., die in dat geval, een gemotiveerd attest zullen afgeven.

Deze proceduren zou worden toegepast zowel wat het tweede als het derde lid van het nieuw artikel 70 betreft.

Uw rapporteur heeft ook akte genomen van de wens van de Commissie en van de Minister dat de instelling, waaraan het verlaten kind is toevertrouwd, een deel van de kinderbijslag zou besteden in het wezenlijk belang van het kind, hetzij ter verbetering van zijn materieel en moreel lot, hetzij tot het verrichten van storting op een spaarboekje op naam van het kind, over welk bedrag dit laatste bij zijn meerderjarigheid zou kunnen beschikken.

Ten slotte weze er nog op gewezen dat de term « weldadigheidsinstelling » alle instellingen dekt, die niet bedoeld zijn bij artikel 64 en dit zowel in de publieke als in de private sector. Deze opvatting strookt trouwens met de jongste interpretatie die door de Commissie van advies voor controle en geschillen aan deze term is gegeven.

Een laatste geschilpunt is wel de toepassing van de terugwerkende kracht.

Zoals reeds werd vermeld, kon de Minister namens de Regering het amendement niet aanvaarden, daar de toepassing ervan in de tientallen miljoenen zou belopen.

Daarbij gaat men in eindeloze verwickelingen vervallen. Inderdaad, de uitbetalingen zouden in eerste instantie dienen te gebeuren aan de instellingen waar de kinderen ge-

4. — En ce qui concerne l'effet rétroactif au 1er mars 1958, le Ministre demande de ne pas insister, étant donné que ceci donnerait lieu à des complications insurmontables. Il signale qu'une circulaire ministérielle a suspendu le recouvrement, par les caisses, des allocations touchées indûment par les parents d'enfants placés.

Un membre ne peut se rallier à la demande du Ministre. Par l'effet rétroactif au 1er mars 1958, on créera des situations injustes et on favorisera les caisses de compensation qui n'auront pas respecté les instructions du Ministre. Certaines caisses de compensation ont, en effet, malgré la circulaire ministérielle, continué à payer les allocations aux parents d'enfants placés.

La proposition du Ministre et les suggestions qu'il a faites ont donné lieu à de nouvelles discussions et interprétations, notamment au sujet de la notion « institution de bienfaisance », l'allègement des budgets des Ministères de la Justice et de la Santé Publique, la gestion des allocations familiales par le service social des parquets, le placement d'un tiers sur un livret d'épargne; etc.

En conclusion des nombreuses interventions des membres de la Commission, le Ministre déclare que les allocations familiales seront payées à l'institution où est placé l'enfant et non pas, par exemple, à la Commission d'assistance publique ou au Ministère de la Justice, qui ont placé l'enfant et en supportent les frais d'entretien.

Ces autorités ne manqueront d'ailleurs pas, au moment de l'établissement de la convention relative au placement, de tenir compte du versement à l'institution de tout ou partie des allocations familiales pour la fixation de la redevance. Les institutions sauront dès lors qu'elles pourront éventuellement exercer un droit sur les allocations familiales et à cette fin elles se mettront en rapport avec les parents afin de conclure avec eux une convention dans le sens visé par la proposition.

Cependant au cas où les attributaires ne s'acquitteraient pas de leurs obligations envers les institutions de bienfaisance, les Caisses de Compensation seraient invitées à faire confiance aux C. A. P., Fonds Spécial d'assistance, etc..., lesquels devraient, dans ce cas, délivrer une attestation motivée.

Cette procédure serait appliquée aussi bien en ce qui concerne le second que le troisième alinéa du nouvel article 70.

Votre rapporteur a également acté le vœu de la Commission et du Ministre que l'institution, où est placé l'enfant, emploierait une partie des allocations familiales dans l'intérêt de l'enfant, soit en vue d'effectuer des versements à un livret d'épargne ouvert au nom de l'enfant et dont le montant serait mis à sa disposition à sa majorité.

Enfin, notons encore que le terme « institution de bienfaisance » couvre toutes les institutions non visées à l'article 64 et ce tant dans le secteur public que dans le secteur privé. Cette notion est d'ailleurs conforme à l'interprétation donnée à ce terme par la Commission consultative du contrôle et du contentieux.

Restait la question controversée de l'application de l'effet rétroactif.

Le Ministre, ainsi qu'il a déjà été dit, ne peut accepter cet amendement au nom du Gouvernement parce que son application coûterait des dizaines de millions.

De plus, on aboutirait à des complications sans fin. En effet, les paiements devraient en premier lieu être faits aux institutions où les enfants sont placés. Au cas où les allo-

plaatst zijn. Men zou van de ouders, die de kinderbijslagen integraal ontvangen hebben, een deel moeten terugvorderen om dit over te maken aan de bedoelde instellingen en dergelijke meer.

Men zou ook in sommige gevallen moeten afrekenen met de Staat, met de Commissies van Openbare Onderstand, enz.

Ten overstaan van deze bezwaren trekt de auteur zijn amendement in.

* * *

Het wetsvoorstel gaf aanleiding tot menigvuldige vergaderingen en vele discussies. De uiteindelijke tekst welke eenparig door Uwe Commissie werd aanvaard zal een leemte aanvullen in de sociale wetgeving van ons land ten bate van een gedeelte der jeugd, die onze bijzondere belangstelling verdient.

Dit verslag werd eenparig goedgekeurd.

De Verslaggever,

J. POSSON.

De Voorzitter,

J. MARTEL.

cations familiales auraient été payées intégralement aux parents, il faudrait entre autres en recouvrer une partie qui serait transférée aux institutions en cause.

De plus, dans certains cas, il faudrait compter avec l'Etat, avec les Commissions d'assistance publique, etc.

En présence de ces inconvénients, l'auteur retire son amendement.

* * *

La proposition de loi a donné lieu à de nombreuses réunions et à de longs débats. Le texte définitif, que votre Commission a adopté à l'unanimité, comblera une lacune dans la législation sociale de notre pays en faveur d'une partie de la jeunesse particulièrement digne d'intérêt.

Le présent rapport a été adopté à l'unanimité.

Le Rapporteur,

J. POSSON.

Le Président,

J. MARTEL.

**TEKST DOOR DE COMMISSIE
AANGENOMEN.**

Eerste artikel.

Artikel 61 van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag ten voordele van de loontrekkenden wordt opgeheven.

Art. 2.

In dezelfde wetten wordt een artikel 70 (nieuw) ingevoegd, luidend als volgt :

« De kinderbijslag verschuldigd ten gunste van een kind dat in een weldadigheidsinstelling wordt geplaatst, wordt betaald aan de moeder of aan de persoon die het kind grootbrengt.

» Indien de personen in het vorig lid bedoeld echter gehouden zijn tot het betalen van een vergelding aan de instelling en zij hun verplichtingen niet nakomen, mag de kinderbijslag rechtstreeks aan deze instelling worden gestort, naar rato van het belang der genoemde vergelding, met een maximumbedrag van $\frac{2}{3}$ van de kinderbijslag verschuldigd ten gunste van het kind.

» Indien er geen betrekkingen meer zijn tussen het kind en de personen in het eerste lid bedoeld, wordt de kinderbijslag integraal uitgekeerd aan de instelling. »

**TEXTE ADOPTE
PAR LA COMMISSION.**

Article premier.

L'article 61 des lois coordonnées relatives aux allocations familiales pour travailleurs salariés est abrogé.

Art. 2.

Dans les mêmes lois il est inséré un article 70 (nouveau), libellé comme suit :

« Les allocations familiales dues en faveur d'un enfant placé dans une institution de bienfaisance, sont payées à la mère ou à la personne qui élève l'enfant.

» Toutefois, si les personnes visées à l'alinéa précédent sont tenues de verser une redevance à cette institution et qu'elles ne s'acquittent pas de leurs obligations, les allocations peuvent être versées directement à cette institution à concurrence du montant de ladite redevance, avec maximum de $\frac{2}{3}$ des allocations dues en faveur de l'enfant.

» S'il n'existe plus de rapports entre l'enfant et les personnes visées au premier alinéa, les allocations familiales sont payées intégralement à l'institution. »

BIJLAGE I.

MINISTERIE
VAN SOCIALE VOORZORG

Kabinet van de Minister

N°
C. D. 34.597C. V. K./dok. 1816.
Brussel, 1, 29 maart 1960.
27, Ravensteingalerij,
7, Cantersteen.

Mijnheer de Voorzitter,

Tijdens de besprekingen die plaats hadden in het Parlement aangaande de eventuele afschaffing van artikel 61 der geordende wetten betreffende de kinderbijslag voor werknemers, hebben zekere leden vooropgezet dat wanneer het kind in een instelling geplaatst is, niet ten laste is van een werknemer of gelijk welk natuurlijk persoon, de twee derden van de te zijnen verschuldigde kinderbijslag aan de instelling te storten en het overschot op een rekening geopend op naam van het kind bij de Algemene Spaar- en Lijfrentekas. De op deze rekening gestorte sommen zouden aan het kind bij zijn meerderjarigheid, of, desgevallend, bij zijn ontvoogding worden overhandigd.

De leden die dit voorstel deden erkennen dat het doel van de kinderbijslagen is een te gemoetkoming voor de werknemers die familielasten hebben en dienen gebruikt te worden van het kind, maar zij oordelen dat indien dit principe een normale toepassing vindt in de algemeenheid der gevallen (inbegrepen deze der wezen) er uitzondering zou dienen gemaakt wat de geplaatste kinderen betreft.

Thans wordt de last van de plaatsing, geheel of gedeeltelijk, gedragen door de commissies van openbare onderstand, het algemeen fonds, het Nationaal Werk voor kinderbescherming, enz.

Bijgevolg lijkt het mij van hoger belang, de volledige kinderbijslag aan de instelling te storten.

Daarentegen, kan de kapitalisatie van een deel der kinderbijslagen voor bedoelde kinderen (die dikwijls door hun familie verlaten zijn), een waardeerbaar voordeel vormen dat hen zal toelaten zich in te richten wanneer zij de instelling zullen verlaten.

Ik zou U dankbaar zijn mij, ten spoedigste, het advies van uw commissie dieaangaande te laten kennen.

Gelieve te aanvaarden, Mijnheer de Voorzitter, de verzekering mijner hoogachting.

De Minister,
(w.g.) L. SERVAIS.Aan de heer Voorzitter
van de Commissie voor Kinderbijslag
Karmelietenstraat, 33
Brussel

BIJLAGE II.

MINISTERIE VAN SOCIALE VOORZORG.

Commissie voor kinderbijslag.
Uittreksel van de notulen van 8 april 1960.

ADVIES.

Na kennisname van de ministriële brief van 29 maart 1960 en na de draagwijdte daarvan onderzocht te hebben, stelt de Commissie voor kinderbijslag vast dat het erom gaat te weten of in 't geval dat artikel 61 van de geordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders zou opgeheven worden en wanneer het geplaatste kinderen betreft die niet ten laste zijn van een werknemer of van een natuurlijk persoon, men de mogelijkheid zou kunnen overwegen de $\frac{3}{4}$ van de verschuldigde bijslag aan de inrichting te storten en het saldo aan de Algemene Spaar- en Lijfrentekas op een rekening van het kind dat bij zijn meerderjarigheid of desgevallend bij zijn ontvoogding over fondsen zou kunnen beschikken.

De Commissie volkomen bewust van de wil die in dit voorstel tot uiting komt rekening te houden met de pijnlijke toestand waarin de verlaten kinderen zich bevinden alsmede met het eminent sociaal doel dat hierbij nagestreefd wordt, is nochtans van oordeel dat het aldus geformuleerd voorstel, buiten de onrechtvaardigheden die tussen geplaatste en de niet-geplaatste kinderen zouden tot stand komen, insgelijk moeilijkheden van juridische aard zouden kunnen veroorzaken nml. bij overlijden van het geplaatste kind, zodanig dat er geen aanleiding toe bestaat tot de toepassing daarvan over te gaan.

Ten slotte schijnt het voorstel van die aard dat de fondsen van de maatschappelijke zekerheid eenvoudig belast worden ten bate van staatsorganismen die over een begroting beschikken om terzake tussen te komen.

ANNEXE I.

MINISTÈRE
DE LA PREVOYANCE SOCIALE

Cabinet du Ministre

N°
C. D. 34.597C. A. F./doc. 1816.
Bruxelles, 1, le 29 mars 1960.
27, Galerie Ravenstein,
7, Cantersteen.

Monsieur le Président,

Au cours des discussions qui ont eu lieu au Parlement concernant la suppression éventuelle de l'article 61 des lois coordonnées relatives aux allocations familiales pour travailleurs salariés, certains membres ont envisagé, lorsque l'enfant placé dans une institution n'est pas à charge d'un travailleur ou d'une personne physique quelconque, de verser à l'institution les deux tiers des allocations familiales dues en sa faveur, et de verser le solde à la Caisse Générale d'Épargne et de Retraite sur un compte ouvert au nom de l'enfant. Les sommes versées à ce compte seraient remises à l'enfant à sa majorité, ou, le cas échéant, au moment de son émancipation.

Les membres qui ont fait cette suggestion admettent que le but des allocations familiales est de venir en aide aux travailleurs qui ont des charges de famille et d'être dépensées en faveur de l'enfant, mais ils considèrent que si ce principe trouve une application normale dans la généralité des cas (y compris ceux des orphelins), il faudrait y faire exception en ce qui concerne les enfants placés.

La charge du placement est actuellement supportée, en tout ou en partie, par les Commissions d'assistance publique, le Fonds commun, l'Office national de la protection de l'enfance, etc.

Il ne semble dès lors pas qu'il y ait un intérêt majeur à verser l'intégralité des allocations familiales à l'institution.

Par contre, la capitalisation d'une partie des allocations peut constituer pour les enfants en cause (qui sont souvent abandonnés par leur famille), un avantage appréciable qui leur permettra de s'installer lorsqu'ils quitteront l'institution.

Je vous serais reconnaissant de me faire parvenir, dans le plus bref délai possible, l'avis de votre commission au sujet de cette question.

Veuillez agréer, Monsieur le Président, l'assurance de ma considération distinguée.

Le Ministre,
(s.) L. SERVAIS.Monsieur le Président de la Commission
des Allocations familiales
Rue des Petits Carmes, 33
Bruxelles

ANNEXE II.

MINISTÈRE DE LA PREVOYANCE SOCIALE.

Commission des Allocations familiales.
Extrait du procès verbal du 8 avril 1960.

AVIS.

Après avoir pris connaissance de la dépêche ministérielle du 29 mars 1960 et examiné sa portée, la Commission des allocations familiales constate qu'il s'agit en substance de savoir si, dans l'hypothèse d'une abrogation de l'article 61 des lois coordonnées sur les allocations familiales aux travailleurs salariés et lorsqu'il s'agit d'enfants placés dans une institution et qui ne sont pas à charge d'un travailleur ou d'une personne physique quelconque, on pourrait envisager de verser à l'institution les $\frac{3}{4}$ des allocations familiales dues en sa faveur et de verser le solde à la Caisse d'Épargne et de Retraite sur le compte ouvert au nom de l'enfant, sommes qui seraient remises à celui-ci à sa majorité ou le cas échéant au moment de son émancipation.

La Commission, pleinement consciente de la volonté des auteurs de cette proposition de tenir compte de la situation douloureuse des enfants abandonnés et du but éminemment social que celle-ci poursuit, estime néanmoins que la proposition ainsi faite, outre qu'elle serait de nature à créer des injustices entre enfants placés et ceux qui ne le sont pas, pourrait également entraîner des difficultés d'ordre juridique, notamment en cas de décès de l'enfant placé, telles qu'il n'y a pas lieu de passer à sa réalisation.

Enfin la proposition lui paraît de nature à grever purement et simplement les fonds de la sécurité sociale au bénéfice d'organismes d'Etat qui ont un budget pour intervenir.